6

V šest večer jsem zaslechla, jak se otvírají dveře, což znamenalo, že Grayson s Montym se vracejí domů. Neubránila jsem se úsměvu, když se Monty vřítil dovnitř, aby se se mnou přivítal.

„Co je to tu cítit?“ zeptal se Grayson s nakrčeným nosem, jako kdyby mu do něj udeřilo něco nechutného.

„Lasagne,“ hlesla jsem a cítila jsem, jak se mi ježí chlupy na zátylku. Připravila jsem je mezi malováním a příjezdem Rachael a moc mě nepotěšilo, když jsem viděla, že mu moc vábně nevoní.

„Ne, ty nemyslím. Něco jiného.“ Přejel pohledem po místnosti. „Tohle!“ Ukázal na vázu s kyticí od Rachael, kterou jsem umístila na kuchyňský stůl. „Nenávidím lilie,“ dodal.

„Odkdy?“

„Odjakživa.“

Lilie patřily mezi moje nejoblíbenější květiny a několikrát jsem je měla ve svém domě, kde Grayson nikdy ani slůvkem nenaznačil, že by jejich vůni nesnášel.

„Copak ty je necítíš?“ pronesl zamračeně.

„Já cítím jenom lasagne.“

Popadl vázu s kyticí a s rukou nataženou co nejdál od sebe, jako kdyby byly radioaktivní, zamířil do chodby.

„Kam neseš moji kytku?“ zakřičela jsem a vyběhla za ním.

„Do jídelny.“

„Takhle je to lepší,“ prohlásil, když za sebou o chvíli později zavřel dveře. „Snad ten zápach zůstane tam. Jdu se osprchovat.“

S těmi slovy se odebral nahoru. S hlubokým povzdechem jsem se vrátila do kuchyně nasypat Montymu do misky večerní porci žrádla.

„Ahoj, Emmo, jak sis užila dnešní den s Rachael?“ mumlala jsem si při tom. „To je od ní milé, že ti přinesla kytku.“

S Graysonem bylo obvykle všechno v pohodě, ale čas od času se domů vrátil ve špatné náladě a začal do mě rýpat kvůli absurdním věcem. Naučila jsem se jeho pichlavé poznámky přecházet, protože jsem věděla, že jejich pravá příčina tkví jinde. Obvykle se mi později svěřil s důvodem své rozmrzelosti. Mohlo to být cokoliv – nedopatřením se zranil, nebo třeba zjistil, že jedna z ovcí je nemocná, či nedej bože mrtvá. Nelíbilo se mi, že si na mě vybíjí svoji frustraci, a jakmile se uklidnil, hned jsem ho na to upozornila. Pokaždé mi slíbil, že si bude dávat pozor, aby se to neopakovalo. Jenže při nejbližší příležitosti to udělal znovu. Štval mě tím, ale žádný vztah není dokonalý, a když člověk někoho miluje, obvykle se nakonec smíří i s jeho zlozvyky. Taky jich pár mám. Nemívala jsem sice špatnou náladu, ani jsem neměla ve zvyku se urážet, ale věděla jsem, že Graysona občas dokážu vytočit jiným způsobem.

Podívala jsem se na kuchyňský stůl a znovu jsem vzdychla. Měla jsem na něm rozloženou složku s materiály o lamách, kterými jsem se po odchodu Rachael začala probírat. Pokud má Grayson špatnou náladu, ještě víc ho vytočí, když nebude stůl prázdný. V jídelně byly lilie, takže tam jsme jíst nemohli. A tak jsem se raději pustila do úklidu.

Sprcha Graysonovi prospěla. Když se o hodinu později objevil dole, působil mnohem uvolněnějším dojmem, dokonce se usmál, když viděl, že jsem prostřela u čistého stolu.

„Jídlo bude během pěti minut,“ oznámila jsem.

„Dobře.“ Otevřel lednici, vyndal z ní plechovku s colou a několikrát z ní upil. „Na tohle jsem se těšil. Dneska byl děsný hic.“